

Sygn. akt II K 739/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela : ---

po rozpoznaniu dnia 16 kwietnia 2019 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

J. J. (1) , s. J. i W. z d. K. , ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że :

w okresie od 31 marca 2018 r. do 04 maja 2018 r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubinę D. G. w ten sposób , że wszczynał bezpodstawne awantury domowe w trakcie których groził pokrzywdzonej przy użyciu noża pozbawieniem życia i zdrowia oraz używał wobec niej siły fizycznej w postaci szarpania i przyduszania poduszką tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.

1. Oskarżonego J. J. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego że w okresie od 31 marca 2018 r. do 03 maja 2018 r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubinę D. G. z którą pozostawał we wspólnym pożyciu w ten sposób , że wszczynał awantury domowe w trakcie których wyzywał ją słowami wulgarnymi , groził w tym przy użyciu noża pozbawieniem życia i zdrowia oraz stosował wobec niej przemoc fizyczną w postaci szarpania , przyduszania poduszką i bicia po głowie to jest popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k. i za to ma podstawie art. 207 § 1 k.k. skazuje , zaś na zaś na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
2. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku orzeka wobec oskarżonego J. J. (1) zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych D. G. na odległość 100 m przez okres 4 (czterech) lat ;
3. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata A. F. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego J. J. (1) pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;
4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego J. J. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 739/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. J. (1) i pokrzywdzona D. G. od lipca 2016 byli w związku konkubenckim i pozostawali we wspólnym pożyciu . W okresie objętym aktem oskarżenia to jest w okresie od dnia od 31 marca 2018 r. do 03 maja 2018 r. roku oskarżony J. J. (1) i pokrzywdzona D. G. mieszkali w L. , woj. (...) przy ul. (...) w wynajmowanym mieszkaniu wspólnie z ich córką J. . Od 31 marca 2018 roku (Wielka Sobotę) pogłębił się konflikt pomiędzy oskarżonym J. J. (1) i pokrzywdzoną D. G. związany z tym iż oskarżony J. J. (1) zaczął nadużywać alkoholu i środków odurzających , często nie zwracał do domu na noc oraz wydawał pieniądze na hazard . Ponadto oskarżony J. J. (1) zaczął podejrzewać iż jego konkubina D. G. go zdradza i ich córka J. nie jest jego dzieckiem . W dniu 31 marca 2018 r. doszło awantury wywołanej przez oskarżonego J. J. (1) w związku z faktem iż uznał że pokrzywdzona D. G. zbyt późno wróciła z pracy . Podczas tej awantury oskarżony J. J. (1) będąc mocno pobudzony chodził po mieszkaniu z nożem i groził D. G. że ją zarżenie i zabije . Ponadto oskarżony J. J. (1) podczas tej awantury przyduszał D. G. poduszką . Pokrzywdzona D. G. bojąc się agresywnego zachowania oskarżonego J. J. (1) wezwała na interwencje patrol policji . Po wydarzeniach z dnia 31 marca 2018 r. oskarżony J. J. (1) zaczął 2-3 razy dziennie wywoływać awantury z pokrzywdzoną D. G. podczas których wyzywał ją słowami wulgarnymi , groził pozbawieniem życia i zdrowia mówiąc iż że „jeszcze raz powie że ćpa to wybije jej zęby” i ją szarpał. Oskarżony J. J. (1) ponadto bez zgody pokrzywdzonej korzystał jej samochodu , chował kluczyki od tego samochodu , co było również powodem awantur między oskarżonym a pokrzywdzoną . Oskarżony J. J. (1) groził również D. G. że spali jej samochód . Ponadto oskarżony J. J. (1) zmykał pokrzywdzoną D. G. w pokoju i przyduszał poduszką oraz bił ją po głowie w taki sposób by nie postawić na twarzy widocznych śladów. Podczas jednej z tych awantur w reakcji na fakt iż oskarżony J. J. (1) wyzywał ją słowami wulgarnymi takimi jak „dziwka i k...” i stwierdził że „narobi sobie jeszcze dzieci każde z innym ” pokrzywdzona D. G. uderzyła go otwartą dłonią w twarz .

W dniu 3 maja 2018 r. oskarżony J. J. (1) zamknął się w łazience . Gdy pokrzywdzonej D. G. udało się za pomocą śrubokręta otworzyć drzwi do łazienki zobaczyła iż na podłodze w łazience są rozsypane brązowe kryształki , które ona kopnęła . Oskarżony J. J. (1) by bardzo zdenerwowany faktem iż D. G. weszła do łazienki oraz kopnęła te kryształki i zaczął ją szarpać i jej grozić . Pokrzywdzona D. G. wraz z córką uciekła z mieszkania i wezwała na interwencje patrol policji . Policjanci po sprawdzeniu ten substancji testerem narkotykowym stwierdzili że jest o mefedron .

J. J. (1) ma ukończone 36 lat, jest po rozwodzie , jest bezrobotny utrzymuje się z prac dorywczych z których uzyskuje dochód w wysokości 3500 zł , ma utrzymaniu 1 dziecko , nie był karany (k. 56) , nie był leczony psychiatrycznie, ani leczony odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) (k. 24 i k. 60-61) , zeznań świadków : D. G. (k. 2 i k. 62-63) i A. K. (k. 13 i k. 63) oraz dokumentów w postaci : protokołu otworzenia utrwalonego zapisu (k. 11) , notatki urzędowej (k. 16, k. 17, k. 18) , danych osobo poznawczych (k. 27) i karty karnej (k. 56) .

J. J. (1) stanął pod zarzutem iż , w okresie od 31 marca 2018 r. do 04 maja 2018 r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną D. G. w ten sposób , że wszczynał bezpodstawne awantury domowe w trakcie których groził pokrzywdzonej przy użyciu noża pozbawieniem życia i zdrowia oraz używał wobec niej siły fizycznej w postaci szarpania i przyduszania poduszką to jest popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k..

Oskarżony J. J. (1) w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zrzucanego mu czynu (k. 24 i k. 60) . Oskarżony J. J. (1) wyjaśnił iż kłótnie ich domu były od początku ich związku . W okresie objętym aktem oskarżenia do kłótni dochodziło 2-3 razy dziennie . Powodem tych kłótni był fakt iż zaczął podejrzewać że jego konkubina D. G. go zdradza i ich córka J. nie jest jego dzieckiem . Powodem tych kłótni był również fakt iż późno wracał z pracy . Oskarżony J. J. (1) wskazał iż podczas tych kłótni on i jego konkubina D. G. wyzywali się wzajemnie słowami wulgarnymi , czasami w czasie tych kłótni D. G. uderzyła go ręka w twarz a on ją odpychał . Oskarżony J. J. (1) zaprzeczył by stosował wobec pokrzywdzonej D. G. przemocy fizyczna i groził jej pozbawieniem życia i zdrowia . Ponadto oskarżony J. J. (1) wskazał iż w okresie objętym aktem oskarżenia zaczął mieć problemy z uzależnieniem od hazardu , zaprzeczył jednak by w tym okresie naużywał alkohol i środków odurzających (k. 24 i k. 60-61) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. J. (1) w części w której stwierdził iż w okresie objętym aktem oskarżenia dochodziło do kłótni między nim a jego konkubina D. G. 2-3 razy dziennie oraz że podczas tych kłótni wzajemnie wyzywali się słowami wulgarnymi oraz co było powodem tych kłótni . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) w której stwierdził iż czasami w czasie tych kłótni D. G. uderzyła go ręką w twarz a on ją odpychał . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego J. J. (1) są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci : zeznań świadków D. G. (k. 2 i k. 62-63) i A. K. (k. 13 i k. 63) oraz dokumentów w postaci notatki urzędowej (k. 16, k. 17, k. 18) .

Sąd nie dał wiary pozostałej części wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) zwłaszcza odnośnie faktu w okresie objętym aktem oskarżenia nie stosował przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonej D. G. i nie groził jej pozbawieniem życia i zdrowia oraz nie nadużywał alkoholu i środków odurzających . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego J. J. (1) są nie niejasne, nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Przedstawiona przez oskarżonego J. J. (1) wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony , która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć iż zeznań świadków D. G. (k. 2 i k. 62-63) i A. K. (k. 13 i k. 63) wynika iż w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony J. J. (1) zaczął nadużywać środków odurzających i wywoływać awantury podczas których wyzywał pokrzywdzoną D. G. słowami wulgarnymi , groził jej pozbawieniem życia i zdrowia oraz stosował wobec D. G. przemoc fizyczna w postaci szarpania , przyduszania poduszką i bicia po głowie. Ponadto należy wskazać iż z nagrania przedłożonego przez pokrzywdzoną D. G. wynika iż oskarżony J. G. groził jej „jeszcze raz powie że ćpa to wybije jej zęby” i ją szarpał (k. 11) . Z nagrania tego wynika oskarżony J. J. (1) w tym okresie zażywał środki odurzające oraz używał bez zgody pokrzywdzonej jej samochodu , chował kluczyki od tego samochodu i groził że go spali (k. 11) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : D. G. i A. K. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z zeznań świadka D. G. konkubiny oskarżonego J. J. (1) , która w okresie objętym aktem oskarżenia pozostawała z nim w stałym pożyciu –pokrzywdzonej w niniejszej sprawie wynika jakie były powody awantur wywoływanych przez oskarżonego J. J. (1) oraz jakie było jego zachowanie podczas tych awantur wobec niej. Z zeznań tego świadka wynika iż podczas tych awantur oskarżony J. J. (1) często będąc pod wpływem alkoholu lub środków odurzających wyzywał ją słowami wulgarnymi , groził - w tym w dniu 31 marca 2018 r. przy użyciu noża , pozbawieniem życia i zdrowia . Ponadto z zeznań świadka D. G. wynika iż oskarżony J. J. (1) stosował wobec niej przemoc fizyczna w postaci szarpania , przyduszania poduszką i bicia po głowie. Oskarżony J. J. (1) zamykał ją w pokoju przyduszał poduszką bil po głowie w taki sposób by nie zostawić śladów . Świadek D. G. wskazała iż powodem awantur był fakt iż oskarżony J. J. (1) znikał w nocy w domu , zaciągał pożyczki w parabankach i pieniądze te wydawał na maszyny i hazard . Świadek D. G. stwierdziła że wiedziała jeszcze przed okresem objętym aktem oskarżenia iż oskarżony J. J. (1) jest uzależniony od hazardu . Ponadto w okresie objętym aktem oskarżenia zaczął on zażywać środki odurzające . Tego typu sytuacja miała miejsce między innymi w nocy z 3 na 4 maja 2018 r. , kiedy wezwała na interwencje policje , gdy stwierdziła iż oskarżony w łazience zażywa środki odurzające . Świadek D. G. w swoich zeznaniach wskazała także iż podczas jednej z tych awantur wywoływanych przez oskarżonego J. J. (1) ona w reakcji na fakt iż oskarżony J. J. (1) wyzywał ją słowami wulgarnymi takimi jak „dziwka i k...” i stwierdził że „narobi sobie jeszcze dzieci każde z innym ” uderzyła go otwartą dłonią w twarz . Ponadto świadek D. G. wskazała iż podczas tych kłótni i awantur w reakcji na słowa wulgarne wypowiedziane przez oskarżonego wobec niej tez wyzywała go słowami wulgarnymi (k. 2 i k. 62-63) .

Natomiast z zeznań A. K. – siostry pokrzywdzonej D. G. wynika iż o przebiegu awantur pomiędzy siostrą a oskarżonym J. J. (1) wie od siostry. Siostra opowiadała jej że oskarżony J. J. (1) ma coraz większe problemy ze środkami odurzającymi , biją siostrę po ciele ale tak żeby nie było widać i szarpie oraz grozi siostrze . Ponadto świadek A. K. wskazała że widziała u D. G. siniaki na rękach powstałe w skutek szarpania jej przez oskarżonego J. J. (1) (k. 13 i k. 63) .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne, dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony J. J. (1) w ramach zarzucanego mu czynu został uznany za winnego tego że w okresie od 31 marca 2018 r. do 03 maja 2018 r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubinę D. G. z którą pozostawał we wspólnym pożyciu w ten sposób, że wszczynał awantury domowe w trakcie których wyzywał ją słowami wulgarnymi, groził w tym przy użyciu noża pozbawieniem życia i zdrowia oraz stosował wobec niej przemoc fizyczną w postaci szarpania, przyduszania poduszką i bicia po głowie to jest popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k.

Przepis art. 207 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kto, znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny. Przepis ten, określony w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. W przypadku znęcania się, które pociągnęłoby za sobą skutki na przykład w postaci uszkodzenia ciała lub spowodowania rozstroju zdrowia, wchodzić w grę będzie kwalifikacja kumulatywna z odpowiednim przepisem określającym przestępstwo skutkowe (np. z art. 156 k.k. i 157 k.k.). Przepis ten jest przestępstwem indywidualnym w tej części, w której ofiarą jest osoba najbliższa lub osoba pozostająca ze sprawcą w stosunku zależności. Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, duszenie czy inne zadawanie bólu, a także przez głodzenie czy oziębienie ciała ofiary. Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa.

Od strony przedmiotowej pojęcie „znęcania” oznacza zazwyczaj systematycznie powtarzające się zachowanie złożone z jedno lub wielorodzajowych pojedynczych czynności naruszających różne dobra, na przykład nietykalność ciała, godność osobistą. O uznaniu za „znęcanie się” zachowania sprawcy, które powoduje ból fizyczny lub cierpienie psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Za „znęcanie się” nie można jednak uznać zachowania się sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego, ani sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego „znęcania się”.

W powyższej sprawie oskarżony J. J. (1) wypełnił wszystkie znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. gdyż od 31 marca 2018 r. do 03 maja 2018 r. w L. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubinę D. G. z którą pozostawał we wspólnym pożyciu. Działanie oskarżonego J. J. (1) polegało na tym iż wszczynał awantury domowe w trakcie których wyzywał pokrzywdzoną D. G. słowami wulgarnymi, groził pokrzywdzonej D. G. - w tym w dniu 31 marca 2018 r. przy użyciu noża, pozbawieniem życia i zdrowia (k. 11). Ponadto oskarżony J. J. (1) stosował wobec pokrzywdzonej D. G. przemoc fizyczną w postaci szarpania, przyduszania poduszką i bicia po głowie.

Zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 115 § 11 k.k. za osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. Pokrzywdzona D. G. konkubina oskarżonego z którą w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia pozostawał we wspólnym pożyciu jest osobą najbliższą dla oskarżonego J. J. (1) w rozumieniu tego przepisu. Zachowanie oskarżonego J. J. (1) miało charakter systematycznie powtarzających się zachowań trwających od dnia 31 marca 2018 r. do dnia 03 maja 2018 r.. Należy zauważyć, iż w wyniku znęcania się fizycznego i psychicznego nad pokrzywdzoną D. G., nie odniosła ona obrażeń ciała. Należy jednak zauważyć iż bytu przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków. Pojęcie „znęcanie się” na gruncie art. 207 k.k. zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu (tak wyrok Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1990 r., V KRN 96/90, WPP 1993, nr 1-2, s. 56). W powyższej sprawie oskarżony J. J. (1) niewątpliwie dysponował przewagą fizyczną nad pokrzywdzoną D. G., której ta tylko w niewielkim stopniu mogła się przeciwstawić. Przesłanki przestępstwa znęcania się zostało w kodeksie skonstruowane jako zachowanie z reguły wielodziałaniowe. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci, ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2003 r., IV KK 49/03 LEX nr 108048). Niewątpliwie więc zachowanie oskarżonego J. J. (1) spełnia opisane wyżej przesłanki. Znęcanie się jest zachowaniem intencjonalnym, co wymaga umyślności w formie zamiaru bezpośredniego (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., V KKN 580/97, Orz. Prok. i Pr. 2000, nr 2). Działanie oskarżonego J. J. (1) było niewątpliwie działaniem umyślnym skierowanym na wywołanie u pokrzywdzonej D. G. cierpienia fizycznych jak i psychicznych, a działanie oskarżonego miało charakter powtarzających się w pewnych przedziałach czasu zachowań skierowanych wobec jego konkubiny D. G. z którą pozostawał we wspólnym pożyciu. Fakt ten wynika wprost z zeznań świadków: D. G. (k. 2 i k. 62-63) i A. K. (k. 13 i k. 63) oraz dokumentów w postaci: protokołu otworzenia utrwałonego zapisu (k. 11) i notatki urzędowej (k. 16, k. 17, k. 18). Należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego J. J. (1) wynika iż podczas tych awantur wyzywał pokrzywdzoną D. G. słowami wulgarnymi i ją odpychał (k. 60-61).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego J. J. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 207 § 1 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu J. J. (1) karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra jakim jest rodzina i opieka nad nią oraz okoliczności działania oskarżonego J. J. (1).

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt iż oskarżony J. J. (1) nie był dotychczas karany (k. 56).

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu K. J. T. J. za czyn z art. 207 § 1 k.k. na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie. Orzeczona wobec oskarżonego J. J. (1) kara ograniczenia wolności w wymiarze 8 (ośmiu) miesięcy, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynów. Winna spełnić wobec oskarżonego J. J. (1) funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania sprawcy.

Na podstawie art. 41a § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 1 wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego J. J. (1) zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej D. G. na odległość 100 m przez okres 4 (czterech) lat. Orzeczenie tego obowiązku spełnia wobec oskarżonego J. J. (1) cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegnie popełnieniu przez niego podobnych przestępstw w przyszłości.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata A. F. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego J. J. (1) pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego J. J. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę dochody oskarżonego .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.